

hvor der er Tvivl til Stede, afgør Landbrugsministeren Spørgsmaalet. Jeg skal over for det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (R. Hansen) angaaende Laksens Leg kun bemærke, at det er Forstanderen for biologisk Station, Dr. Petersen, hvis Navn her i Salen, tror jeg, har en god Klang, der konstaterer, at han i 1888—89 har foretaget Undersøgelser, der have belært ham om, at i alt Fald enkelte Laks lege i Aaen. Det kan altsaa ikke siges at være konstateret, at Laksen ikke leger. Jeg skal kun tilføje, at de forskellige Undersøgelser, der, som jeg har udtalt, ere nødvendige for, at vi, om jeg saa maa sige, kunne faa fast Fod under Fødderne med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes Fiskeriet i Gudenaalen skal drives, fører mig til at være enig i det Forslag, som kom frem fra et æret Medlems Side, om at Loven om nogle Aar skal revideres. Hertil slutter jeg mig.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Moestrup: Jeg tillader mig at foreslaa Forslaget henvist til et Udvalg paa 11 Medlemmer.

Uden Omtale eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forandring i Lov om Jagten af 8de Maj 1894.

(Lovforslaget findes i Tillæg C.)

Lovforslaget sattes under Forhandling.

A. Jensen: Jeg har ikke noget at indvende mod det foreliggende Forslag til Ændring i Jagtloven, men skal tværtimod gerne være villig til at give det høje Ministerium min Støtte til det Par Ændringer i § 17, som jeg anser for fuldt formaals-tjenlige. Derimod er der et Par andre Forhold i Jagtloven af 8de Maj 1894, som jeg vil tillade mig at berøre, for at Æn-

dringer i den Retning, som jeg nu nærmere skal omtale, mulig kunne blive optagne i det nu forelagte Lovforslag. Der staar i Lovens § 9: „Det er den jagtberettigede forbudt at drive Jagt paa anden Mands Sædemarker fra 1ste Maj, til Kornet er mejet og opbundet“. Det er altsaa en Beskyttelse for Landbruget, hvad Sædemarker angaar. Derimod findes der ikke i Loven noget som helst Forbud mod at jage i Roemarker. Jeg kan forstaa, at man i gamle Dage ikke har sønst dette, thi den Gang spillede Roer ingen Rolle for Landbruget, men nu har Roeavl for mange lige saa megen Betydning som Kornavl. Det undrer mig for Resten, at man har kunnet vedtage en Lov, der ikke er ældre end fra 1894, uden at tænke paa Roemarkerne og uden at nedlægge Forbud imod, at den jagtberettigede kan nedtræde en anden Mands Roeafgrøde, saa meget han vil, thi i 1894 vare Roemarkerne allerede stærkt i Drift. Man kan forstaa, at det maa være baardt nok for en Mand, der ikke sely har Jagtret i sin Mark, at se en Flok Jægere med Hunde drage ind over Roemarken i September Maaned, naar Jagten begynder, og nedtrampe, knuse og brække Masser af de Roer, som han hele Sommeren igennem har haft saa megen Omhu med at faa plantet, luget og passet. Jeg har netop faaet Forespørgsler herom fra Jordbrugere i min Valgkreds, særlig paa Brøgentved Gods, hvor der er en Del Fæstere. De have spurgt mig, om det ikke var muligt, at der ved given Lejlighed kunde gøres noget for at beskytte dem mod en saadan ilde Medfart. En Fæstegaardmand dernede, som stadig hvert Aar har faaet sin Roemark nedtrampet af Godsets Skovrider og Jagtbetjente, besluttede at gøre en Kraftanstrengelse for at værgesig derimod. Han satte et Rishegn rundt omkring sin Roemark, thi saa tænkte han, at han var beskyttet i Henhold til den sidste Del af § 9, som siger, at det er den jagtberettigede forbudt at jage eller søge efter Vildt i anden Mands Gaard, Gaardsplads, indhegnede Have og dermed i Forbindelse staaende indhegnede Lystskov eller i indhegnet Planteskole. Han tænkte, at naar der var Hegn om Roemarken, maatte den kunne betragtes som en Slags Have, men der var ikke Tale om, at Skovrideren eller hans Skytter respekterede Hegnet. De nedtraadte det uden videre ved at springe over det og støvede gennem Roemarken med deres Hunde og det, uagtet Manden sely var til Stede. Da han gjorde dem opmærksom paa, at han havde sat Hegn